

med den kurs, som den i hvert fald tidligere har givet udtryk for den synes er den rigtige, hvor det hele bare lige pludselig skal placeres i søjle 1.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3283

6) Til justitsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Hvad agter ministeren konkret at gøre for at forhindre, at der åbnes mulighed for, at EU kan lovgive om strafferetsforhold under det overstatslige samarbejde, sådan som Europa-Kommissionen har lagt op til?«

Morten Messerschmidt (DF):

Spørgsmålet ligger jo i forlængelse af det tidligere, som mere gik på at belyse indholdet af den nye situation, til, hvad regeringen konkret agter at foretage sig.

Kl. 14.05

Det er jo rigtigt, som justitsministeren sagde i sin sidste bemærkning, at Kommissionen har fortolket dommen på en helt anden måde end Ministerrådet, Rådssekretariatet, Den Juridiske Tjeneste og en række justitsministerier rundt omkring i Europa gør. Men hvem er det, der, kan man sige, har hånden på magten i EU-sammenhæng? Det er jo Kommissionen, som har den suveræne ret til at fremlægge forslag, det er ikke Ministerrådet, og forestiller justitsministeren sig, at man fremover bare skal stemme alle de forslag, som Kommissionen kommer med, ned? Eller kunne justitsministeren forestille sig, at man, i takt med at man må indse, at Ministerrådet ingen kompetence har til at fremsætte forslag, rent faktisk vil være nødt til at gå med til det, som Kommissionen kommer med, og hvad agter ministeren i givet fald at gøre ved det traktatbrud?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som jeg var inde på i min første besvarelse til hr. Morten Messerschmidt af det spørgsmål, vi behandlede før, er det min opfattelse, at såfremt EU ønsker fælles regler om bl.a. strafferetlige sanktioner, må sådanne regler vedtages inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde om strafferetlige og politimæssige spørgsmål. Danmark vil med andre ord stemme nej i Rådet, hvis strafferetlige bestemmelser i et forslag fra

Kommissionen går ud over rammerne for det overstatslige samarbejde i EF-traktaten.

Herudover kan jeg i øvrigt oplyse, at netop for at fremføre disse principielle synspunkter om Fællesskabets begrænsede kompetence på området har man fra dansk side intervenseret i en sag, som Kommissionen har anlagt mod Rådet. I denne sag kommer domstolen til at tage stilling til en række af de tvivlsspørgsmål, som miljøstraffedommen har givet anledning til. Det gælder bl.a. spørgsmålet om fælles regler for bestemte straffetyper og sanktionsniveauer og om, hvorvidt de skal vedtages inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde om strafferet og politimæssige spørgsmål. Danmark argumenterer i denne sag for en snæver fortolkning af miljøstraffedommen, og vi kommer ikke til at stå alene i den sammenhæng. Foruden Danmark har 18 medlemslande intervenseret i sagen til støtte for Rådet. Der er endnu ikke fastlagt noget tidspunkt for en mundtlig forhandling i sagen, og man forventer tidligst dom om et års tid.

Med andre ord vil jeg sige til hr. Morten Messerschmidt: Vi gør i hvert fald det, vi kan proaktivt, når der kommer sager. Vi gør det ved at vise vores meget klare holdning, og i den konkrete sag, hvor vi har intervenseret, står 18 andre medlemsstater som sagt side om side med Danmark.

Jeg vil også give hr. Morten Messerschmidt det løfte – selv om det kan være lidt ubehageligt for hr. Morten Messerschmidt, at vi faktisk er ret enige i denne sag – at i det omfang der bliver lejlighed til at drøfte spørgsmålet i Rådet, kan jeg garantere hr. Morten Messerschmidt, at jeg tager ordet og giver udtryk for de synspunkter, jeg har fremført her i salen i dag.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er overhovedet ikke ubehageligt at få medhold i den politik, som Dansk Folkeparti i øvrigt fremfører. Det er faktisk ganske behageligt, og jeg håber, at det vil ske på langt flere EU-områder i fremtiden.

Men det leder mig alligevel til at sige: Én ting er, at man intervenserer i en retssag, og at man vil stemme nej i Rådet – det er godt, og det glæder jeg mig over – men det, der er tale om, og den måde, som Kommissionen i virkeligheden fortolker dommen på, er jo, at der er sket en ændring af hjemmelsbestemmelserne i søjle 1, og derfor leder det mig til det spørgsmål, om det i virkeligheden ikke ville være mere nærliggende, hvis man i stedet for bare at intervenserer i en sag, som Kommissionen har anlagt, simpelt hen an-